

fritage Børn for at deltage i Religionsundervisningen. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremhævede, at det var et Indgreb i Forældrenes Ret, at de ikke selv havde Afgørelsen af, om deres Børn skulde deltage deri eller ej. Jeg tror, det ærede Medlem her forveksler Ret og Pligt. Her er slet ikke Tale om noget Indgreb i Forældrenes Ret, men kun om at værne om Barnets Ret til lige saavel at faa aandelig, religiøs Oplysning som Føde og Klæder af sine Forældre. Og her er Tale om at tvinge Forældrene til at opfylde deres Pligter i den Retning over for Børnene. Det er nu lidt vanskeligt at hitte Rede i Socialdemokraternes Standpunkt over for Forældre og Børn. Snart tale de i høje Toner om, hvor usselt og elendigt Børnene behandles i Hjemmene af deres Forældre, og at Samfundet skal tage sig af Børnene, tage dem bort fra Forældrene, altsaa gøre det dybeste Indgreb i Forældrenes Ret, som overhovedet kan tænkes, og nu komme de her, efter at have fortalt os mange Gange, hvor usselt og elendigt Børnene behandles, og forlange, at Forældrene skulle afgøre, om Børnene skulle have Lov til at deltage i Religionsundervisningen eller ej. Jeg forstaa ikke disse Principper, medmindre det er saadan, som en Socialdemokrat en Gang sagde til mig, at de havde Principper for at bryde dem. Det skal jeg villig indrømme, at er der noget Parti her i Rigsdagen, der har brudt sine Principper, er det de Herrer Socialdemokrater. Ogsaa her er der et Brud paa deres Principper. Jeg kan ikke hitte Rede i det, medmindre den egentlige Hensigt, som det ærede Medlem ogsaa sagde, er, at man helst vil have Religionen helt ud af Skolen. Hvis han havde sagt hele sin Mening, antager jeg, han vilde have sagt: helt ud af Landet. Det er dog vist egentlig det, de ville, at faa Religionen helt slettet ud her i Landet. Men efter de Former, vi nu en Gang leve under, og saa længe vi have en Folkekirke, mener jeg, ligesom Ministeren, at hverken Børn eller Lærere kunne være tjente med, at det skal afgøres af hvem som helst, om Børnene skulle deltage i Religionsundervisningen eller ej.

Saa kommer jeg til Ændringsforslag Nr. 11 om, at Gymnastik, kvindelig Haandgøring og Sløjd skulle medregnes i det ugentlige Timetal for Forskolen. Her staar jeg fuldstændig paa samme Standpunkt som det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen) og Kultusministeren.

Saa vidt jeg kan se, og jeg er vis paa, at jeg ser rigtigt, skyder man langt over Maalet, idet man ikke alene vil fritage de enkelte Lærerinder, som man mener ere saa overbebyrdede, men ogsaa alle Lærere, som kun have 2 Klasser og holde Gymnastik i den yngste, fra at holde den Times Gymnastik uden for Skoletiden. Men mit Hovedpunkt er dette, at Undervisningstiden i Landsbyskolen er saa knap, som den paa nogen som helst Maade kan taale at være. Og derfor vil jeg aldrig nogen Sinde kunne stemme for et Forslag, som tager blot en eneste halv Time bort fra Undervisningstiden. Jeg tror, den Reform, vi trænge allerhaardst til i den danske Folkeskole, er netop at forøge Undervisningstiden i Stedet for at indskrænke den. Der er jo i vor Tid en stærk Tendens til at putte det ene ny Fag ind i Skolen efter det andet. Snart skulle vi undervise i et, snart i andet, saa i Sundhedslære, Tuberkulose og Alkoholens Misbrug, og saa i Forplantningslæren; saa skulle vi lære Børnene at koge og stege og undervise dem i huslig Gøring og meget andet. Der er snart ikke den Videnskabskreds under Solen, uden at den skal puttes ind i Skolen, men endnu er der aldrig talt om at give os en eneste Time mere, og Tid skal der jo til alt, og sandelig ogsaa til at undervise Børn. Hvis man tror, at Sagen er klar med at faa en hel Mængde Fag stablet op paa Læseplanen, tager man grundig fejl. Saa vel Landsbybørn som Landsbydegne maa jo være rene, skære Genier, hvis vi med 18 Timer kunne faa lige saa megen Udvikling ind i Børnene, som det kan gøres i Realskoler og andre Skoler, hvor Børnene gaa hver eneste Dag. Det lader sig slet ikke gøre! Det bliver blot et ydre Skin, noget lignende som vi se ved Højskolerne, naar man i Aviserne om Efteraaret læser, at nu skal der undervises i saa og saa mange Fag — jeg ved ikke, hvad det er for Fag —, det er en Liste saa lang, at man ikke kan have den i en Bukselomme. Der er ingen med Forstand paa de Dele, der tror, at man paa 3—4 Maaneder kan putte alle disse Videnskaber ind i en 17—18aarig Knøs, der har glemt Halvdelen af det, han har lært i Landsbyskolen. Nej, det er kun noget, man klistrer paa dem, og som, naar de komme hjem om Sommeren, regner af dem, inden Efteraaret kommer. Jeg kan derfor ikke stemme for denne Ændring, og jeg maa fraraade enhver at stemme for den.

Saa er der talt saa meget om Time-